

Szám.

n fek-
isztem
nyitó
ranyos
szol-
y csak
kázna
kekem,
es mire
-7. -
osszu,
ridebb.
még
onban
l vagy
zni. -
asszal
hatom
utait.
boldog
ilmám
ra épp
Ugyan
évecs-
sohaj-
zobén!
gyaid,
magyar
fogunk
g nem
ormája
legyen
eszűrő-
ltészet
szük-
a. Az
egyéb-
özlésre
k meg-
Sorát
t, uszi.
u.

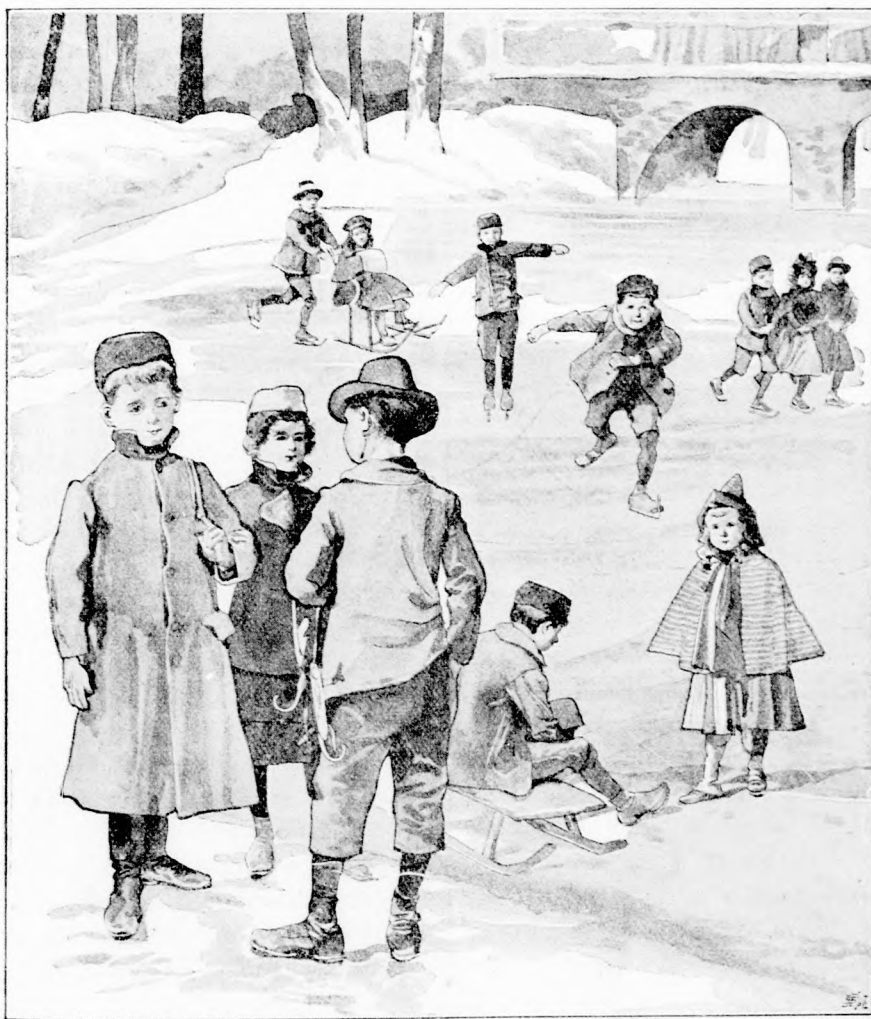
lehe-

avára :
Gusztó

on!
b.

KIS KÖNYV

Szerkeszti Forgó bácsi.

(Lásd a 102. lapon.)

LXII. köt. 7. szám.

Ára negyed-évre 2 kor. Egyes szám ára 24 fil.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

1902. február 16-án.

A SZENT ANNA-TÓ HARANGJAI.

— Elbeszélés a magyar ős időkől. —

Irta *Sarolta néni.*

— Képekkel. —

(Folytatás.)

VIII.

FORRÓN, égetőn lövelte sugarait a nap a földre. A táj egészen kihaltak látszott, levél sem mozdult, a virágok lankadtan hajtották le fejecskéiket, midőn Sarolta a házikó ajtaján kilépve, fürgén sietett a fenyves felé, melynek sűrűjében eltűnt. Pár lépés után balra fordult s dudolva rebbent előre, midőn egyszerre csak egy sűrű bokros esalit állta útját, melyen átvergődni lehetetlennek látszott. Kémlelődvé nézegetett körül. Egy kerek nyílason akadt meg a tekintete. Valami állat törhetett magának itt utat. Sarolta kíváncsian közeledett. Megpróbálta, áthatolni a keskeny nyílason. Nehezen ugyan, de sikerült. A csodálkozás halk kiáltása nyilalt el ajkáról. Szép kis tisztás állott előtte. Forrás csörgedezett keresztül rajta, megnedvesítve a talajt, melyben bokrok tenyésztek, amelyeknek virágzó ágain száz és száz különféle lepke kergetőzött, fényes szárnyaikat fűrösztve a napsugárban. Két fatörzs feküdt keresztben a földön. Ki tudja, mikor döntötte ki őket a zivatar, hány év óta korhadnak itt? A repkény befutotta örökzöld leveivel és körülöttük a százszorszép ezüstös virágai bölintgáltak. A magas fűben pedig szamóca piroslott. Sarolta nagyon szerette a szamóczát, ilyen szépet pedig még talán nem is látott. Sietve is szedett, amennyi apró kezeibe csak belefért; aztán az egyik fatörzsre leülve, egyenként rakogatta a szájába (Lásd a képet a 99. lapon.) az izle-

tes gyümölcsöt. Aztán fejét egy vén törzshöz támasztva, szemei hamarost lezáródtak... a leánykát elnyomta az álom.

Egyszerre, szemöldökeit összeránczolva, kezével a levegőbe kapott, mint ha valamit el akarna magától távolítani... és erre fölébredt. Körül nézett... s a rémület sikolyával ugrott fel. Pár lépésre tőle egy bozontos medve állott s nézett rá merően. A leányka, magán kívül, fölkapott egy követ a földről és a medve felé hajította... s aztán megfordulva, szaladt ahogy birták lábai. Nem nézett sem jobbra, sem balra, rohant tüskön-bokron át. Hirtelen elveszett lába alól a talaj. A leányka érezte, hogy csuszik lefelé, feltartóztatlanul. De szerencsére a hegy-oldalon gazdagon tenyésző törpe-fenyő bokrok felfogták s így az ijedségnél egyéb baja nem esett. Mindazáltal kellemetlen volt helyzete, mert a tüskés ágak ruhájába akadtak és nehezen birta magát közülök kiszabadítani. Segítségért kiáltott, jóllehet kevés reménye volt, hogy kiáltozásait valaki meghallja.

És ime a mélyből ismerős hang felelt:
— Te vagy ott, Sarolta? Mi történt veled?

Zsolt, az ő bátyja volt, aki ezen a helyen vadászgatott.

— Csak hogy itt vagy! kiáltá a leányka. Jer kérlek, segíts!

Zsolt vigyázva kuszott fölfelé. Bokorba, sziklába kapaszkodva följutott Saroltához. Ruháját kiszabadítva a tüske közül s a feléje nyuló kezét megfogva: lassan, minden lépést megfontolva, bátyját fölsegítette a tetőre. Itt alkalmas pontott keresett s elhelyezte a leánykát, hogy pihenjen, maga meg eléje oda heveredett le a fűbe.

Sarolta elbeszélte kalandját.

— Álmodtál Sárkám, képzelted az egészet.

— Nem álmodtam, Zsolt, válaszolt a leányka. Még most is borzadok, ha rá gondolok.

— Szegény hugoskám, mondá Zsolt, megsimitva a leányka fürtös fejét. Most

majd vissza vezetlek nagy-apóhoz. Vagy félsz vissza menni?

— Nem én, nem félek, Zsoltom. Ha te vagy velem, akkor nem félek.

Vissza térve a házikóhoz, Sarolta a kereszt felé sietett:

— Jer! Adjunk hálát Istennek, aki meg-

... AZ EGYIK FATÖRZSRE LEÜLVE EGYENKINT RAKOSGATTA A SZÁJÁBA.

(Lásd a 98. lapon.)

oltalmazott a veszedelemtől, szólt, imára kucsolva kezeit.

Zsolt szótlán állott az imádkozó leányka mellett. (Lásd a képet a 101. lapon.)

— Taníts meg engem is imádkozni a te Istenedhez. Olyan szép az, hogy ti minden bajotokban tőle vártok segédelmet

és örömtőkben neki adtok hálát. De vajon meghallgatja-e a te Istened az én imámat? ...

IX.

A fényes nap elé sötét felhők tolultak. Fél-homály borult a tájra; dörgésnek tompa

moraja reszketteté meg a levegőt, a szél pedig zugva tördelte a fák ágait. Az eső nagy cseppekben esett. De míg oda künn a vihar tombolt, benn a kis szobában a két gyermek figyelmesen hallgatta István bácsi beszédét, aki Isten jóságát dicsőítette és gondoskodását, mellyel az alkotta világot fenntartja, és szeretetét, mellyel az emberiség iránt viseltetik.

Amilyen hamar jött, oly hirtelen el is múlt a zivatar, és a leáldozó nap az ő sugarait küldte a földre, midőn Zsolt is bucsuzott barátaitól, hogy övéihez térjen vissza.

Alig haladt azonban husz lépésnyire, midőn egy hatalmas ág meredt eléje, melyet a vihar szakíthatott le törzséről és döntött az útjába. At akart lépni rajta, midőn ijedten hőkent vissza, mert alatta emberi alak feküdt mozdulatlanul. Nagy erőfeszítéssel eltávolította a nehéz ágat, s lehajolva látta, hogy a szegény embernek a homloka erősen vérzik. Letérdelt melléje, megfogta kezét, rázta, költögette, de az életnek semmi jelét sem vette észre. Félíg nyitott ajakán a lélegzetvételnek nyoma sem volt. Halálos sápadtság borította arcát, míg ajkai szederjes színt öltöttek.

Valjon halott talán? Nem! A test melegét érezte; a szív, ha bár mi gyöngén is, de csak dobogott még. Gyorsan felugrott, és keresve jártatta körül tekintetét. Egy kis mélyedésben eső-víz gyűlt össze. Oda szaladt és markát tele merítette, dörzsölni kezdte az alétnak halántékát, megmosta vérző homlok-sebét, aztán vissza szaladt, újra vizet merített s azt lassan a sebesültnek szájába csöpögtetvé. Egyszerre heves csuklás fogta el a szenvedőt, aki mélyet lélegzett, aztán ismét mozdulatlan feküdt. Ám a vizet lenyelte,

és ez biztató jel volt. Zsolt örömmel ugrott fel s karjával átfogva, félig ülő helyzetbe hozta az ő pártfogoltját. Látta, hogy az élet lassankint tér vissza ereibe. Majd a kezét emelte föl a sebesült s a szemét felnyitotta. Beszélni akart, de ajkai csak néhány érthetetlen szót dadogtak.

— Ne szólj, ne szólj! mondá Zsolt. Maradj veszteg, míg segítséget hozok.

A sebesült fel akart emelkedni, de ereje nem futotta . . . vissza hanyatlott. Ekkor karját nyujtá feléje Zsolt.

— Ne hagyj magamra, suttogá alig hallhatólag az idegen.

— Szegény ember! szólt szánakozva magában Zsolt. Megpróbálom, talán sikerül a házikóig elvezetnem őt. S ezzel karját a sebesült válla alá csusztatá. Támaszkodjál reám, folytatá Zsolt. Látod? Egészen jól megy már . . .

Igy beszélt hozzá és bátorita Zsolt, mi-alatt lábra állította a sebesültet. Egész teste megrázkodott a teher alatt . . . de erejét össze szedte: átölelve az ingadozót, vonszolta, segítette tovább lépésről lépésre. Végre elérték a házikót. Zsolt betaszította az ajtót.

— Mi történt Zsolt? Kit hozol te itt? kiáltott István bácsi, eléje sietve, hogy a fiu terhén könnyítsen. Ketten lefektették a sebesültet a nyug-ágyra. De ekkor már Zsolt is ingadozott. A szokatlan erőfeszítéstől megszédült, és reszkető tagokkal egy padra hanyatlott.

István bácsi lehajolt a sebesülthöz, aki újra elvesztette eszméletét.

— Belső sérülése lehet szegénynek, szólt vizsgálódását befejezve István bácsi.

A homlokseb jelentéktelen, és egymaga nem magyarázza ezt a kimerülést.

el ugrott
helyzetbe
hogyan az
Majd a
a szemét
alkai csak

Zsolt. Ma-
k.
i, de ereje
tt. Ekkor

togá alig

kozva ma-
n sikerül
l karját a
maszkodjál
gészen jól

Zsolt, mi-
et. Egész
tt . . . de
ingadozót,
ól lépésre.
etaszította

zol te itt?
ve, hogy a
defektették
ekkor már
n erőfeszí-
gokkal egy

ülthöz, aki

aynek, szolt
écsi.

s egymaga
st.

Hosszu fáradozás után a sebesült vissza-
nyerte eszméletét

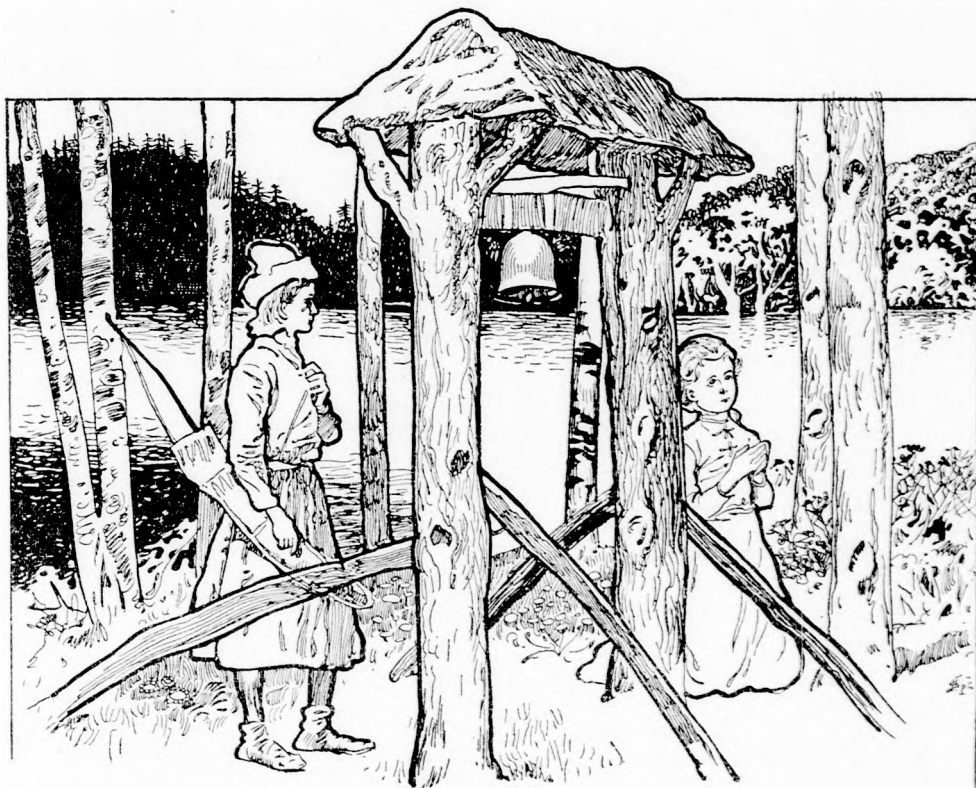
— Vízet! . . . suttogá.

Teljesítették kívánságát, s a beteg mohón
itta a friss vizet.

— Köszönöm, rebegé.

Kis vártatva fölemelte fejét és körül
nézett:

— Hol vagyok? Kik vagytok ti, kik
hajlékotokba fogadtatok engem? kérdé.

. . . ZSOLT SZÓTLANUL ÁLLOTT AZ IMÁDKOZÓ LEÁNYKA MELLETT.

(Lásd a 99. lapon.)

— Csöndesen légy! szolt hozzá István
bácsi. A beszéd megerőltet és ezt el köll
kerülnünk.

— Rajtam már nem segít semmi! szolt
alig hallható hangon a sebesült. Itt benn
a mellemben lángol, éget valami. Érzem,

kevés időm van már hátra. Nagy bűnös
vagyok . . . ez a bűn lelkemet terheli . . .
nem akarok elmenni a más-világra, míg
meg nem gyónom tinektek . . . Vízet, oh
vizet adjatok! . . .

(Folytatása következik.)

KIS KORCSOLYÁM...

(Képpel a czimlapon.)

*Kis korcsolyám röpjél vélem,
Jól vigyázok: megigérem.
Bár elesni síma jégen
Igazában nem is szégyen.*

*Mert a kék folt karon, lábon,
Szép, mint seb-hely katonákon.
Azt mutatja minden foltunk,
Hogy a jégen bátrak voltunk!*

*S ami a fő: lassan mulnak,
S ha a napok jól megnyulnak
S nyár is van és learatnak,
Ők még mindig megmaradnak.*

*Megmaradnak szép emlékül,
Mesélgetnek hórul, jégrül.
S míg az erdőt, mezőt járom,
Fagyról szólnak forró nyáron.*

*Kis korcsolyám, szállj hát vélem!
Néhány kék folt... mi az nekem?
Ha elesem, majd fölkelek,
Mint igazi magyar gyerek!*

Andor diák.

REJTETT NÉV.

S z t a s = édes ital
L u t m = házi butor
A r r k = hüllő
T á o s = a korbács rokona
O s s a = nagy madár

A helyesen kitalált szavakat egymás alá helyezve s ezek kezdő betűit fölülről lefelé össze olvasva: egy hazai folyónk nevét kapjátok.

A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Andersen válogatott meséi.“

Fordította MÓKA bácsi. Hat szín-nyomatu képpel, díszes kötésben.

A KIS KIRÁLY.

— Mese. —

M E G F O G T A M a multkor a szomszédék öt esztendő Miklós káját, dugtam a szájába egy darab csokoládét és megkérdeztem:

— Mi lesz belőled, ha majd felnősz?

A Miklós gyerek lenyelé a csokoládét és így szólt:

— Leszek katona, Margit néni, vagy kocsis, vagy cukrász, de legszivesebben király.

Feleli a Margit néni:

— Király! Persze, az akartok ti lenni mindnyájan gyerekek, valahányan csak vagytok. Megálljatok csak, mondok nektek egy mesét... de aztán jól ide figyeljétek ám!

Hát volt egyszer Tündérországbán egy kis tündér gyerek. Egy reggel, midőn felébredt és eszébe jutott, hogy neki most a kertet kéne megöntöznie, fölugrott az ágyában, dobbantott egyet a lábával és így szólt:

— Én király leszek! Meguntam már, hogy mindenki parancsolgasson nekem. Dolgozni folyton, folyton... csak nem vagyok bolond? Király akarok lenni, megmondtam!

A tündér-király meg azért tündér-király, hogy nyomban értesüljön minden kis alattvalójának titkos gondolatáról. Lehet, hogy ő is meguntam már a királyi méltóságát, mert nyomban elküldte a fő-fő miniszterét a kis tündér-gyerek lakába. Fél óra múlva már a király színe elé járultak. Az meg oda adta a kis tündér-gyerekeknek az aranyos pálcáját, fejébe tette az arany koronáját és bele ültette

vörös-bársony trónusába. Ő maga pedig elment látogatóba egy herceg barátjához.

Már most király volt a kis tündér-gyerek és az egész udvar hiven engedelmességet neki. Első dolga az volt, hogy csokoládé-tortát rendelt magának tejszín-habbal. Persze, aranyos tálon rögtön hozták elejébe. Már a felét megette, midőn bejön az egyik udvaronc és mélyen meghajolva előtte, jelenti:

— Felséges uram és királyom, a tanácsosok már összegyűltek a nagy teremben s hódolattal várják Felségedet.

Fájó szívvvel de mégis csak ott hagyta a tündér-gyerek az ő kedves eledelét, és ment az udvarnok után. A nagy teremben egybe gyűlt ősz tanácsosok mély meghajlással üdvözölték a királyt, aki leült a trónusába.

Jött a fő-főminiszter és jelenti:

... A FŐ-FŐMINISZTER
JELENTI.

— Felséges uram! Azon tanakodunk éppen, hány méter magas legyen a kő-fal a folyó-partján? Nem tudunk megegyezni. Határozzon Felséged!

Bizony nehéz volt a tündér-gyerekeknek a dolga. Főtt a feje. Nem tudta kinek adjon igazat. Rég elmúlt már a tizórainak is az ideje, mire megegyeztek valahogy.

— No, gondolta a kis tündér-gyerek, most, majd édes lesz a pihenés. Mégis csak

jó ez a király-mesterség. Otthon nem felelhetnének ilyen kényelmesen a diványon cukros mandulát ropogatva. De örülök, hogy volt annyi eszem, és ott hagytam azt az unalmas, dolgozó életet!

Jön be a második udvaronc.

— Felséges, uram várják a többi tanácsosok.

— Az ördögbe! Már megint mit akarnak? mondta a király, de azért zsebébe

dugva a cukros arany szelenczét — ment. Hát ezek meg iskolát akartak építeni. És a király mondja meg, hogy hányat és hová?

Több se kellett! Azt akarta mondani a kis tündér, hogy: »Egyet se! Gyülöletes, haszontalan dolog az az iskola!« De aztán eszibe jutott, hogy király és így döntött:

— Mentül kevesebbet... és azt is az országomnak a legszélére!

Alig várta, hogy a gyűlésnek vége legyen.

— Azt már mégsem gondoltam, hogy egy királynak ilyen temérdek sok legyen a dolga! mondá kelletlenül.

De ezután jött még csak a java! Kihallgatás napja lévén, csak úgy tódultak be az emberek a nagy terembe. Kinek ez, kinek az volt a baja. Fiatal és öreg, vig és szomorú jött el, hogy a királytól orvoslását kérje a bajának, elismerést a szolgálataiért.

Szegény kis király azt se tudta, hol áll a feje.

Megebédelt valahogyan, fáradtan s étvágy nélkül; aztán ledőlt pihenni. Hát egyszerre csak beront egy csomó miniszter s egyéb főember és udvaronc.

— Felség! Felséges urunk! Ne aludj mert nagy a baj!

— Hadd legyen! mondja a kis tündérgyerek. Ezzel befordult a fal felé s tovább aludt.

— De Felség! Hadat üzent a szomszéd király!

— Bánom is én!

— Ne aludj, oh felséges urunk! Jőjj a miniszter-tanácsba, tarts csapat-szemlét, hívásd össze a katonákat, szavaztasd meg az adót, építtess vasutakat.

— Micsoda? Én? Tegye meg más! Azért vagyok király, hogy ne dolgozzak!

— De hiszen mindez a király dolga! Nekünk is mindnyájunknak megvan a magunk dolga: Felségednek épp úgy mint nekünk.

— Hát akkor nem vagyok bolond, hogy tovább is király legyek. Otthon is dolgozhatok, pihenhetek amikor nekem tetszik és nem köll építtetnem sem iskolákat a gyerekek boszuságára és cukros mandulát is szerzek valahogy.

Ezzel lerántotta fejéről a koronát, a gyémántos uralkodó pálczát oda dobta a trónusra, a régi királynak pedig megizente, hogy a mesterségét tartsa meg magának.

Ezzel — ucczu neki, vesd el magad! — leszaladt a palota lépcsőin haza, megmentözte a virágait, megevett három darab vajjas kenyeret és megfogadta, hogy soha többé nem vágyik a királyi méltóságra.

Fried Margit.

TALÁLÓS VERSEK.

*Rövid vagyok, máskor pedig hosszú,
De a fejem akaratos fajta,
Csakis akkor teszem meg, mit kívánsz,
Hogy ha előbb ütsz néhányat rajta.
Akkor aztán úgy elbuvok pajtás,
Hogy belőlem csakis fejem látszik;
Ki nem ügyel, megszúrom azt könnyen,
Vigyázzon hát, aki velem játszik!*

Szeg.

*

*Nem mondom meg, amit mondok,
S amit mondok, azért mondom,
Hogy te mondd meg, mit előttem
Eltűklni legfőbb gondom.*

Rejtöny.

ly dolga!
megvan a
ugy mint

ond, hogy
is dolgoz-
n tetszik
kolákat a
mandulát

oronát, a
a dobta a
megizente,
magának.
nagad! —
za, meg-
om darab
nogy soha
óságra.

Margit.

K.

osszu,

kivánsz,
rajta.

ás,
zik;
könnyen,
zik!

Szeg.

lok,

n,
ed

Refjctm

Téli világ

Meg-megrázza nagy szakálát tél apó,
Sűrű, fehér, nagy pelyhekben hull a hó...
Csúf egy idő! Héj, de jó most idebe.
Künn reked a hónap fagynak hidege!

Kipp-kopp, Kipp-kopp! Ki veri az abla-
kot?

»Kipp-kopp, kipp-kopp! Ennivalót adja-
tok!

Kipp-kopp, itt künn veréb-sereg didereg
Kipp-kopp, kipp-kopp, eledelért csicsereg.*

S kinyúl egy kéz az ablakon izibe
És a párkányt kis morzsákkal hinti be.
Van most öröm verébeknél, héj de nagy!
Egyikök sem éhezik már, meg se fagy.

Lakmároznak, falatoznak édesen,
Étvágyuknak nincsen hossza, vége sem
Milyen öröm!... Nézzétek csak gyerekek,
Hogy ugrálnak, mókáznak a verébek!

Midőn ozt' az egész sereg jóllakott,
Csicseregve köszönik a jó napot,
Az Ég felé hála-ímt zengenek:
»Aldd meg Isten a jó szivű gyermeket!«

S elrebbenek... Héj, de jó most idebe,
Kikaczagunk hónap, fagynak hidege!
Haragszik is érette a tél apó:
Sűrű, fehér, nagy pelyhekben hull a hó...

Szírtes Artur.

FURCSA SZÁMOK.

12345679-nek az a sajátsága, hogy a 9-szerese = 11111111 csupa 1-esből áll

18 » = 22222222

27 » = 33333333

36 » = 44444444

45 » = 55555555

54 » = 66666666

63 » = 77777777

72 » = 88888888

81 » = 99999999

a 8-szorosa pedig: 98765432, vagyis 2-től 9-ig, fordított sorrendben tartalmazza a számokat.

A KIS EZERMESTER.

Tánczó figurák.

A GYERMEKEK valami társas-játékot játszottak és körül ülték az asztalt. Egyszerre csak betoppan Elemér. Hiszen már ismeritek. Ugyan-az, aki nem régen az égő hólapdával mulattatott benneteket.

— Ide nézzetek fiuk!

Azután se szó se beszéd, bele nyul a zsebébe és egy csomó, selyem-papírosból kivágott babácskát és más figurát szór szét az asztalon. Ezt elvégezvén, ujságlapot nyom a kályha oldalára és melegíteni kezdi a papírost.

— Valjon, mi lesz ebből? gondolják a fiuk.

Hát az, hogy a megmelegített papírost a falra nyomja, mire az oda tapad, mint ha becsirizelte volna. Mire aztán újra lehuzza, különös perczegés hallatszik.

Bezzeg csudálkoznak a fiuk! De még jobban elbámulnak, mikor Elemér az ujságpapírost mintegy arasznyira az asztal fölé tartja és a babák, figurák vigan ugrándozni kezdenek. Nagy részök az ujsáig ugrik fel és ott ragad. Ugy lógatják le lábukat,

mint ha az ujság-papíros üstöküknél fogva tartaná a levegőben...

A fiuk még most is szájtátva bámulnának, ha Elemér meg nem magyarázta volna nekik a csudát:

— Hát tudjátok fiuk, a dolog nyitja az, hogy a melegítéssel kiszáritott ujság-papírost a dörzsölés villamossá teszi. A villamos tárgynak pedig az a sajátsága, hogy más, könnyebb tárgyakat magához von. Azért ugráltak fel az én figuráim. Próbáljátok csak meg ti is! A papírost az égő lámpás üvege fölött is szárihatjátok és aztán az asztalon is dörzsölhetitek. A babák helyett vághattok ki más figurákat is, például apró állatot, madarat. Mind vidáman ugrándoznak, ha a melegített és megdörzsölt papírost föléjük tartjátok. Sőt setétben szikrák is pattannak ki a papírosból, ha közelebb tartjátok az asztalhoz, vagy kezetekhez, vagy akár mihez. Ezeknek a szikráknak a serczegését hallottátok, mikor a papírost lehuztam a falról...

FOGAS KÉRDÉSEK.

Mért kezdődik Budapest *b*-betűvel és végződik *v*-betűvel.

Hát nem *v*-betűvel kezdődik a «végző-» szó?

*

Mért esznek a fehér bárányok többet, mint a feheték?

Mért több fehér bárány van, mint fehete.

*

Melyik az a szó, amelyik: rövidebb lesz, ha egy szótaggal megtoldjuk?

Rövid. Mert ha ezt megtoldjuk az «ebb» szótaggal, «rövidebb» lesz belőle.

Az Ali kútja

Török népmese

MESE-KERTNEK friss rózsája, fülemüle szállott rája. Mesét mondott ördögöset, hogy egy ördög kutba esett. Ali-Bunár helységében, szegény Ali szöllejében, most is ott a rozoga kut, hol az ördög belé bukott.

Bunár volt a kutnak neve, innen mesénk eredete. Ali-Bunár, Ali kútja — arra vezet mesénk útja.

I.

Volt egyszer egy szegény favágó ember, Ali volt a neve. A szegénységével csak meg lett volna valahogy, de nem az öreg asszony-cselédjével. Öreg is volt, gonosz is volt; szegény Ali sehogy se tudott vele boldogulni. Pedig beh sokat türt el tőle, csak hogy veszekedés ne legyen a háznál. Ha az estebéd el volt sózva, és azt találta neki mondani Ali, hogy el van az étel sózva, más nap egy csipet só nélkül főzött a gonosz asszony. Ha pedig azt merészelte a száján kiszalasztani, hogy ma meg sóatlan az étel, annyi sót tett másnap bele az enni valójába, hogy nem ember fiának, de még állatnak is megártott volna. Hát ilyen volt az Ali cselédje.

Egy reggel, még alig virradt, szedelőzködik a szegény favágó és fel ül a szamárára, hogy menjen az erdőre fát vágni. Az öreg asszonynak csak annyit mondott, hogy megyen fáért az erdőbe. Mit tesz a vén csont? Felül ő is egy szamárra, és se

szó, se beszéd; se kérd, se hall: utána a szegény favágónak. Azt akarta megtudni, csakugyan fát vág-e? Hát ha a napot lopja?

Látja Ali hogy nyomában az asszony; de mint ha nem is látná, egy kukkot se szól, még ennél is kevesebbet. És alig hogy fölér a hegyre, hozzá lát a favágáshoz. Az asszony meg mint aki vesztét érzi, ide-oda jár-ke, mindenben csak gáncsot lel; mindent megnéz, mindent fürkés. Fáj is neki hogy nem szólhat, egyet-kettőt nem moroghat.

Mindent meglátott a hegyen, csak éppen egy avatag kutat nem, pedig közel volt már hozzá, majd hogy bele nem lépett,

Odakiált Ali:

— Vigyázz hé! Kut van előtted, még bele találsz esni!

Majd még hogy szót fogad az asszony? Ő bizony csak azért is még közelebb lépett a kut felé.

Még egyszer oda kiált Ali:

— Nem hallod, hogy kut van előtted, hé?

Gondolja az asszony: mit neki a gazdája szava? Föl se veszi, el se teszi. Oszt' egyet lép, kettőt lép, nem enged ő semmikép. No még egyet! Hát zsupsz!... bele esik a kutba. Ali egyet gondol: biz ő nem törí magát senki ördögök anyja után. Fogja a szamarát, ráül és meg sem áll a házáig.

Más nap, hogy ismét rávirradt az idő, megint felül a szamarára, és hogy fölérkezik a hegyre, mégis csak eszébe jut a szegény asszony.

— Hadd látom — ugy mond — mi lett azzal a szegény teremtéssel?

Oda megy a kút nyílásához... de bizony se hire se hamva már annak. Megesett rajta a szive, mert akár hogy: mégis csak a eselédje, és elgondolkozik, ugyan hová tűnhetett a kútból? Elő vesz egy kötelet, leereszti a kútba (Lásd a képet a 119. lapon.) és lekiáltja a feketéllő mélységbe:

— Itt a kötél, fogózkodj meg!

Egy kicsit váraakozik, váraakozik, és aztán kezdi észre venni, hogy nehezedik a kötél.

— Megfogta már az asszony, gondolja magában.

Össze szedi meglevő nagy erejét, és amint húzza-húzza, hát, teremő nagy Allah, egy igaz Isten, ne hagyj el!... mit is húzott elő a mély kútból? Mit ám?

Egy rút kísértetet, sátán fajzatját, ördögök ivadékát. Aj, megijedt a szegény favágó.

— Sose félj tőlem, te szegény ember! szólalt meg az ördög hogy a te hatalmas Istened is áldjon meg a tetteredért! Akkora veszedelemből szabadítottál ki, hogy itélet-napig sem fogom elfelejteni.

Nézi a szegény ember, hogy vajjon mi-csoda veszedelemből is szabadította ő ki az ördögöt?

— Sok száz esztendeje már annak, kezdi el az ördög, hogy ebben az avatag kutban lakom, csendben nyugalomban. Nem is tudtam én eddig, hogy mi az a baj és mi az a veszedelem. Egymagamban éltem, békességben boldogságban, már amilyen békés és boldog egy ördög csak lehet.

Szinte irigyelni kezdte már Ali a boldog ördög nyugodalmas állapotját.

— Mi zavart ki nyugalmadból? kérdi tőle Ali.

— Azt akarom épp elmondani, feleli az ördög. A tegnapi napon történt, korán reggel, még alig hasadt a hajnal. Honnan-honnan nem: elég az hozzá, hogy fentről, vagy az égből, vagy a földről egy asszony hull a nyakam közé. Bele ragad a fülembé: cibálja; bele ragad a hajamba: tépázza; bele az arczomba: össze-vissza karmolja. Majd hetet fjadzottam ijedtemben. Nincs mód, hogy kiszabaduljak a körme közül!

— Értem, bölintja rá a szegény favágó.

— Már-már azt hittem, folytatja az ördög, hogy ütött a végső óráim, és ha te ki nem szabadítasz, ott is mulok ki az asszony körme között. Sose láthattam volna többé a poklot. Ezer szerencse, hogy leeresztetted azt a kötelet és lekiáltottad neki, hogy itt a kötél, fogózkodj meg! A helyett azonban, hogy a kötelet fogta volna meg, engem eresztett el egy pillanatra. Ez volt a nagy szerencsém. Hirtelen megragadom a kötelet, és — a jóságos Allah áldassék érette! — ime szárazra jutottam. Engem szabadítottál ki, egy ördögöt, — én meg ezer ördögtől szabadultam meg.

Mert fölért az az asszony akár ezer ördög-
gel is.

— Jól jártál hát te is, szegény ördög!
mondja a favágó.

— No de jó tetteidért jót várj. Jól

figyelj arra, amit most mondok, szól az
ördög.

Azzal elő vesz a sátán három fa-levelet.
Cziprus fának volt a levele. Oda adja a
favágónak és így szól:

... KÖTELET LEERESZTI A KUTBA. (Lásd a 108. lapon.)

— Én most azonnal utra kelek és belé-
buvok a szultán-kisasszony szívébe. Egész
odaig lesz majd a lány a nagy fájdalom-
tól. Olyan betegség fogja megszállani, hogy
percznyi nyugta se lesz tőle. Hivatják

majd a sok hodsát (papot); hozatják a sok-
féle orvosságot — mind hiába! Senki sem,
semmi sem segíthet a baján. Te azonban
segíthetsz majd rajta. Mihelyt híret veszed
a dolognak, oda mégy a padisához, a beteg

szultán-kisasszony ágyához és megmondod neki, hogy kigyógyítod te a lányát az ő nagy bajából.

— Már hogy tudnám én kigyógyítani? kérdi Ali.

— Hát ugy, hogy ezt a három fa-levelet megvizesited, és alig hogy meglocssantod vele a lány arcát, kibuvok a szivéből és ő vissza nyeri az egészségét. Gazdag jutalomban lesz majd részed.

Megörült Ali ennek a beszédnek, de az ördög szavának sem igen adott hitelt. A három fa-levelet eltette. Az ördög jobbra ment, ő meg balra, és mindketten élvezték a nagy nyugodalmat, hogy nem bántja őket többé a kútbéli asszony.

Hogy az ördög merre futott, szultán lányba hogyan jutott? Ali csoda-doktorságát, híres neves királyságát, s hogyan jártak csodájára, meg tudjátok nemsokára.

Meséli *Gül Baba*.

CSINOS NÉV.

VERAGUA hercege, Kolombus Kristóf családjának egyetlen élő tagja egyszer Parisba utazott. Történt, hogy táviratot kellett Madridba küldenie. Megkérdezték a táviró-hivatalnoktól, hogy egy frankért hány szót adhat fel, az röviden így felelt:

— Tízet.

— No, ez drága, mondotta a herceg.

— Semmi közöm hozzá, kiáltotta a hivatalnok gorombán.

A herceget nagyon bántotta ez az illetlen hang és megkérdezte, hogy neve aláírásért külön kell-e fizetni?

— Nem! volt a felelet.

Erre aztán nem szólt a herceg semmit, csak szépen megírta a táviratot és aláírta így:

Christophorus Columbus de Toledo y Larreatequi de la Cerda Ramirez de Baque-

dano y Gante, Almirante y Adeantado Mayor de las Judias, Marquis de la Jamaica, Duque de Veragua y de la Vega, Grande de Essana, Senador del Reino, Gaballero de la insigne Orden del Toison de ore, Gran Cruz de la Concepcion de Villarimosa, Gentil Hombre de Camara de Bey Don Alfonso XIII.

Mikor a táviró-hivatalnok elolvasta ezt a nevet, majd elájult ijedtében. Szántabánta már illetlenségét, de nem tehetett egyebet, minthogy letáviratozza a herceg szavait a csinos névvel együtt.

INNEN-ONNAN.

Mit eszik a hering? 1871-ben halászati kiállítás volt Berlinben. Ezen a kiállításon, sok más egyéb közt, két hering-gyomrot is lehetett látni. Az egyikben 18 ezer a másikban 60 ezer darab apró rák volt. Már most elképzeltetek, hogy mennyi rengeteg apró rák-féle állat pusztul el ott, ahol — mint Norvégiában is — egy millió hordóra való heringet fogdosnak össze esztendőnként.

*

Veszekedő halak. Siámban. Hátsó-Indiában van egy hal-faj, melyet ott viztartókban szoktak gondozni, éppen ugy, mint nálunk az arany-halakat. Ezeknek a halaknak olyan furcsa szokásuk van, mint a rossz gyermeknek. Mihelyest kettő közülök össze találkozik, azonnal veszekedni kezd. Ez a szokásuk olyan megrögzött, hogyha például csak egy ilyen halunk van és a viztartóban tükröt teszünk eléje, akkor saját tükörképét támadja meg. Órákig elveszekedik így maga-magával. Mint hogy a siámiak nagyon szeretik a hal-csatákat, az ilyen veszekedő halak ott nagyon jó áron kelnek el.

*

Kényeztetett macskák. A régi egyiptomiak szentnek tartották a macskát. Ha meghalt valamelyik czicza, bebalzsamozták és

Bubasztusz városában, külön e célnak szentelt templomban temették el. Ha tűz ütött ki, legjobban attól féltek, hogy valamelyik macska benn éghet. Ha ez valóban megtörtént — iszonyu kesergésbe törtek ki. Azt, aki véletlenül macskát ölt meg, halálra ítélték. Midőn egyszer egy római, akaratán kívül, véget vetett egy macska életének, a nép megostromolta házát és halálát követelte. A király sem tudta a szerencsétlent megmenteni. A rómaid megölték.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LXII. köt. 5-dik számában közölt számtani feladvány megfejtése:

11	2	5	6
2	7	9	6
4	8	4	8
9	3	8	4

A pótló-rejtvény megfejtése:

A — só
R — ész
P — ad
A — lom
D — ér

Helyesen fejtették meg: Borhy Margit, Schmideg Jolán, Barla Aranka, Schill László, Fodor Lenke és Elza, Dömötör István, Pasiut Endre és László, Löbl Ernő, Ternovits Odön, Márkus János, Háy Misi és Bandi, Leitersdorfer László, Miklós és György, Surányi Jani, Farkas Lajos, Szabó Károly és Erzsike, Símek Pista, Kiss Géza és Jenő, Schulhof Andorka, Csatáry Jani, Gervay Lili, Faragó István, Wellisch Margit, Epstein Erzsike, Ferencz Pál és Ella, Beke Bertl és Gyula, Strasser Leona, Grünwald Annika, Végh Ida, ifj. Tiszti Lajos, Gál Jankó, Radó István, Altstock Hugo, Lengyel Margit és Kálmán, Kilezer Gyula, Felek György, Spányi Margitka, Mentovich Anna és Ella, Riedl Gyula, Szász Józsi, Nagy Lenke, Vicza és Ernő, Margarethen Artur, Majba Vilma, Vörösmarthy Ida, Negró Margit, Csongrády Ilona és Attila, Hunyady Ferencz, Hoffmann Rikárd és Géza, Schvarcz Béla, Geréb Lajos, Fuchs Nándor,

Jantsits Bandi, Takács Guido, Klein Jolán, Makkay István, Marton Ilonka és Pista, Rottenberg Hedvig, Vali és Gyuri, Csauscher Mariska, Gombai Piros és Ferike, Hüttl Károly, Medveczky Gyurika, Sándorka és Margitka, Kladnigg Dora és Alajos, Bayer Anti, Kónya Feri, Pankl Aurél, Kerekes Gyurka, Dominigg Ilonka és Erzsike, Flór Annicza, Felek György, Politzer Leo, Kazy Péter, Kereszt-szeghy Zoltán, Steckl Mór, Májay Eugenia, Michaeli Anna, Tomaschek Márta, ifj. Beierl József, Léderer Tibor, Fayer Pál, Kiss József, Jakabfi Tilda, Herzfeld Tónika, Csics Rózsi, Vidonyi Ilonka és Sándor, Csépany Béla, Plesz Andor, Kovács Nora, Hertelendy Bandi, Kácsor Margit, Mándy Pál, Ybl Mártha, ifj. Metzger Ede, Mezei Odön, Rencsisovszky Margit, Molnár László, Velies Gabriella és Olga, Fischer Erzsike, Humayer Erzsike, Ruhig Flóra, Mérey Dalma, Lábos Ede, Zoltán Gyula, Trebitsch Károly, Knebel Riza, Deutsch Ilonka, Herz Ilon és Sándor, Jantsits Bandi, Mekkey Jenő, Lupkovics (?) György, Schmideg Jolán, Zsakó Zoltán, Tornóczy Katicza, Poór Erna, Marton Ilonka és Pista, Hoffmann Valika és Elemér, Geréb Andor, Magyar Ambrus, Gáll Etelka, Ullein Tónika, Sebők Sárika, Csauscher Mariska, Boschán Pista és Jenő, Forgó Bandi, Végh Ida, Pap Lilike, Huszár Lolika és Miczike, Artinger Imre, Kogler Nora, Majba V. (Az egész nevedet ird ki jövőre! *F. b.*), Jeszenszky Miklós, Koller Sárika, Medveczky Margitka, Gyurika és Sándorka, Frankl Lilly, Herzfeld Tónika és Guszti, Goldschmidt Lipót, Piso Elvira és Valika, Adámffy Jolán, Körösy Margitka, Milutinovits Corinna, Véghelyi Lajoska, Hunyady Ferencz, Májay Eugenia, Fischer Edithke, Jurka Flavius, Pichler Margit, Jávorszky Irén, Csépany Béla, Schvarz Emmy és Magda, Jurenka Irén, Altstock Hugo, ifj. Tiszti Lajos, Klein Mariska és Imre, ifj. Szász Domokos, ifj. Metzger Ede, Wurm Bettyke, Székely Margit és Oszkár, Rhédey Zoltán.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörtént, nyertes lett *Mérey Dalma Nyitván*, kinek a jutalom-könyvet. (*»Kis elbeszélések«*. Az ifjuság számára írta *Ida néni*. Számos képpel, diszes vászon-kötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »KIS LAP« LXII. köt. 4-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Medveczky Gyurika, Sándorka és Margitka, Hertelendy Bandi, Pasiut Endre és László, Ternovits Odön, Gáspár Jolán és Margit, Farkas Lajos, Gervay Lili, Jávorszky Irén, Wellisch Margit, Tornóczy Katicza, Epstein Erzsike, Ferencz Pál és Ella, Hirsch Ilona, Nagy Ilonka, Weress Margit és Ákos, Makkay István, Orosz Alice és Ilona, Gombai Piros és Ferike, Kilezer Gyula, Policzer Leo, Hüttl Károly, Szteló János, Somlyódy Nandine, Kónya Feri,

Hirsch Emma, Velics Gabriella és Olga, Ghimessy Lajos, Rosenberg Erzsike és Irmuska, Deutsch Ilonka, Székely Ilona.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Szöke Titus. A fénykép-írásra a *Kis Lap* tanítson meg téged? Ennyire nem terjeszkedhetik egy nevelési célnak szánt lap. De még más-milyen lap — sőt tán szaklap sem egészen. A »Kodak« nevű géppel azonban vele jár az utasítás is. De fő a gyakorlat. Ha egyszer meglátogatsz s gépedet magaddal hozod mint ígеред: szívesen állok az ördögös masinád elé. — **Totterer testv.** A sűrű gyakorlat mindenben előbbre visz, még a rejtvény-megoldásban is. — **Hefty Paula.** Az a horgony, mely levelkédben ott lebeg egy virágkoszoruban, legyen példázata annak a reménynek, hogy mentül előbb ismét felepiüsz. A Mariska rejtvénye a legkönnyebbek sorába tartozik. — **Fodor Lenke és Elza, Nemeth Margit és Zsófia, Gál Jankó, Ternovits Ödön, Szász Józsi.** Örömmel fogadlak titeket is számos kis híveim közé. Kivánságtoknak eleget fog tenni a *kiadó-hivatal.* — **Ofner Etika.** Szíveskéd nemes fölbuldulása kedves elégtételekre szolgált. — **Szeles Rózsa.** A szép írás kedves a szemnek, de nem követelhetem. Am a *tisztát* igenis. Te pedig tiszta írást küldtél. — **Solymossy Paula és Honka.** Ugy van: az ország különböző vidékeiről érkeznek hozzám az én szeretett kis olvasóim könyör-adományai. — **Mándy Pál.** Tél derekán a szabadban szedett apró virágaid megleptek. De félek kimondani, hogy kedvesen leptek meg, mert szorongva nézek a tavasz elé, amely tán fagygyal fog járni. Ezt pedig fordítsa el hazánktól a Gondviselés. A szíves köszöntéseket viszonzom. — **Csepány Béla.** A rejtvényben két hiba van: az egyik, hogy *két* betűnek veszed az *egy* betű-számba menő *gy-t*; a másik hogy az *áld* ige parancsoló módjának 2-ik személyét *egy d*-vel irod, így: *áld*. Pédig *áldd* a helyes. Ha tudsz rajta segíteni, lássam újra. — **Margarethen Arthur.** Igenis: azért kérdeztem tied-e az írás, mert nekem tetszik. De az apád írása és a te írásod közt egyébkint hasonlatosságot fölfedezni nem tudok, ámbátor csinosnak vallom. — **Hak-ch Muczi.** Dehogy van itt hó, kis lányom! A minap hulladozott egy kevés, azt is hamarost elsöpörték, a többi részét meg egy nap alatt megolvasztotta a tavaszi fuvallat, mert hogy itt is tavaszi idő jár. De hát meg kedvező tél esetén sem szánoztom én, mert szánom nincs. Szánkó-fiáker vagy komlilis pedig csak nagyon kemény télen akad. Hejh, de sok kocsolya rozsdásodik meg az idén Budapesten! — **If. Metzger Ede.** Örülnek, ha reménységed teljesülne. — **Stössel Jakab.** Nem az a nyertes, aki első küldi be a megfejtést, de az, kinek nevét elsőnek huzza ki a szedő fiucska a Forgó bácsi kucsmájából. —

Krisztinkovich Jennyke. Az ilyen nem csak országra, de világra szóló nevet már az első betűnél kitalálnák. Egyébként a feladványodban hibás a név írása: *Petőfi* Sándor soha sem iratkozott *Petőfy*nek. — **Huszár Lolika és Miczike.** Fajdalmas leveletek mélyen meghatott. Bár volna elég eröm, levenni rólatok a bánatot. De hát magatok leltetek meg az utat ahhoz, aki a benne bizót sohasem hagyja el: a jó Istenhez. Kedvtelve értetem meg soraitokból azt is, hogy a *Kis Lap* egyik közleménye példázatul szolgál nektek s hogy a mindnyájatok összevetett erejéből várjátok a sorsotok jobbra fordultát, ami el nem fog maradni. — **Nicolini Eugenia.** Jól esik olvasnom, hogy a veszedelem csak kerülgetett, de egyéb bajt nem okozott. — **Schuch Ilus.** A kis ebeszülésnek nemsokára sorát ejtem. — **Radó Istvan.** Mihelyt a metszetek elkészülnek, s ebbe néhány hónap telik bele, megindítom. — **Ferenczy Ella.** Furcsa találkozás! Talán meggyógyul tőle a bátyád. — **Klein Regina.** Kihuzott sorsjegyek számainak közlésével nem foglalkozom. — **Hertelendy Bandi.** A kockákba irt betűket nem birtam elolvasni. Épp a multkor üzentem valamelyik kis olvasómnak, aki a tiedhez hasonló kusza írást küldött be nekem, hogy a rejtvényt alkotó betűket lehető nagyra kell írni, mert lám most is mennyi galibát okozott a *Kis Lap* sajtó-hibája. — **Albert Zoltán.** Mi az a *rdó*, *pe* meg *ke*? Ilyen magyar szókat én sohasem hallottam. — *Több levélrol a jövő számban.*

LEVELEZÉST

ohajt folytatni *Kácsér Margit* (N.-Kikinda) egy 3. v. 4. osztályt járó leánnyal. — *Csepány Béla* (Gyöngyös) *Kerpely Brunóval* és *Vadász Margittal.* — *Árva Erzsike* (Kassa, Kovács-utca 21. sz.) *Csics Rózsikával.* Továbbá: minden képes levelező lapot, melyet neki küldenek, hasonlóval viszonzom.

JO SZIA

Az országos gyermek-védő egyesület javára: *Nicolini Eugenia* gyűjtése: Mamuska 1 K., apuska 1 K., Árpád bácsi 50 fil., Jellmann Margitka 30 fil., Nicolini Eugenia 1 K. 40 fil., az áll. el. iskola IV. V. és VI. osztályának növendékei 2 K 30 fil., a III. osztály növendékei 60 fil., összesen 7 K 10 fil. — *Székely Istvánné* 3 K.

Az Eg áldása legyen a kegyes adakozokon!

F. O.

Társ-szerkesztő ROBOZ ANDOR.